

BRIEF AAN EEN GOD.

Zeg God (neemt u mij deze familiale aanhef niet kwalijk, ik ben het niet gewend om met u te praten).

Ik wilde u vragen: als u toevallig Josha tegenkomt (u kent hem wel, hij moet een paar jaar geleden bij u zijn gekomen, hij was een goed mens, en hij was knap. Hij was ter dood veroordeeld, u weet wel.)

Ik zou zo graag willen, dat u een boodschap aan hem overbracht. Ik heb zijn raad nodig. Ik heb geprobeerd hem zelf te bereiken, maar dat schijnt moeilijk te gaan. Doet u hem eens de groeten van mij en vertel hem dan, dat ik nog steeds in het huis woon, dat we samen hebben uitgezocht. De stad leek er zo ver en we hadden hoge bomen om de tuin gepland om de stad helemaal te vergeten.

En er liep een sloot langs onze tuin en daarin leefde nog wat.

Ja, God, om die sloot is hij zelfs nog gedood: de stad werd groter en er kwam een fabriek. Onze sloot werd geel en er zou gauw niets meer leven en toen heeft hij de fabriek opgeblazen.

De fabriek was kapot, voor even, en hij was weg, voorgoed.

En de sloot is nu toch geel.

Maar ik heb nog wat vissen gered en ze zijn nog niet dood.

En wat ik nu ga zeggen, moet u heel voorzichtig aan hem vertellen.

Vraag hem eerst of hij zich de heide nog herinnert.

U kunt zich natuurlijk niet voorstellen, dat zoiets belangrijk kan zijn: u heeft natuurlijk nooit met een meisje over de hei gered.

Je moet uitkijken dat je met je blote voeten niet op bijen of harde takjes trapt, maar als je elkaar vasthoudt, voel je het niet.

Een keer wilde ik nog naar de heide toe, om te kijken of daar nog iets was dat aan hem deed denken, nu alles om me heen onherkenbaar is.

Maar de heide was ook al stad en uit de schoorstenen kwamen zwarte slierten. Overal zijn zwarte wolken.

Kunt u het eigenlijk nog wel een beetje bekijken hier op aarde door al dat zwart heen?

Ik ben naar huis gegaan. En op de deur hing zo'n proces-verbaal, of hoe noem je zoiets en daarop stond, in heel officiële taal, dat ze onze kinderen hadden meegenomen, omdat ze zonder kleren in de zon hadden gespeeld, die er heel even was.

Ze hebben ze naar een grijs kamp gebracht, waar mensen zitten die zich niet willen gedragen zoals alle anderen.

Over een paar maanden (of iets langer: ze zijn zoals hij) zullen ze lijken op alle anderen en hetzelfde werk doen en dezelfde dingen zeggen.

Het enige dat in huis nu nog bewoog waren de vissen en dan moest je goed kijken.

Maar de huizen van de stad zijn hoog hoog en te dichtbij. De mensen uit hun hoge huizen kunnen mijn kamer binnen kijken.

En ze hebben mijn bak met water gezien en mijn gras, dat nergens anders meer groeit.

En gisteren kwam er iemand van het stadsbestuur, die ze gewaarschuwd hadden, en hij zag alles, zelfs de vissen en morgen moet alles weg zijn, dan mag ik hier blijven wonen. Mijn vissen en mijn gras weg, ik ga nog liever zelf dood.

Maar dat is laf, zei Josha altijd, je moet vechten tot je niet meer kunt.

En daarover wilde ik hem nu spreken.

Kunt u het tot zover volgen en het een beetje fatsoenlijk aan hem overbrengen?

Ach, laat ook maar.

Ik kom zelf wel.

juni 1971

Marganne Peters

